

Matthew 13:24-30 Předložil jim jiné podobenství: "S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasal dobré semeno na svém poli. ²⁵ Když však lidé spali, přišel nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel. ²⁶ Když vyrostlo stéblo a nasadilo klas, tu ukázal se i plevel. ²⁷ Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: 'Pane, cožpak jsi nezasal na svém poli dobré semeno? Kde se vzal ten plevel?' ²⁸ On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' Sluhové mu řeknou: 'Máme jít a plevel vytrhat?' ²⁹ On však odpoví: 'Ne, protože při trhání plevelu byste vyrvali z kořenů i pšenici. ³⁰ Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'"

Sestry a bratři,

kde se vzal plevel? Kde se vzala zášť, nenávist, manipulace s davy, kde se vzala válka, kde se vzalo násilí a znásilňování, kde se vzalo unášení lidí a umělé hladomory, kde se vzaly teroristické útoky, masakry? Záleží už tolik, jestli je to na Ukrajině, v USA, Izraeli, Palestině či Gaze, Západním břehu Jordánu (jak chcete) nebo Rusku?? Kde se vzalo obvinění a zabití Božího Mesiáše? Mytí rukou od krve? ... Nejsou to všechno projevy hříchu?

Tedy unde malum? Odkud zlo?

Sestry a bratři, už na začátku Bible máme známé vyprávění o Adamovi a Evě v ráji. A tehdy, abychom snad nezůstali na pochybách, jak se to s námi všemi má, tak je řečeno, jak Eva a následně Adam podlehli jakémusi našeptávání nejzchytralejšího zvířete. Byl to jakýsi had, který jim úspěšně namluvil, že porušit Boží příkaz je nejen záhodno, nýbrž že se tím dostane člověku nové kvality, že bude chytrější, znalejší, možná i moudřejší. Prostě, že bude jako Bůh. Toto je dle mého soudu nejpodlejší lež. Budete znát totiž znamená více než jen poznat intelektuálně, slovíčko jada totiž v hebrejštině znamená důvěrnou, intimní znalost. Člověk si tu tedy zahrává s ohněm, nabytí rozumnosti, či vševedoucnosti (být jako Bůh) znamená také **mít intimní znalost zlého**. Známe to ze života, když se s někým bavíme, svědčí o tom, že jej/jí minimálně bereme vážně. Názory a postoje druhých nás ovlivňují, i když máme třeba jiné názory i hodnoty. Záleží ale také na tom, jak blízký je vám člověk s kým se bavíte. Když půjde o blízkého přítele, tak tam to vzájemné ovlivňování bude o mnoho intenzivnější, a když půjde o osobu, která je vám nejbližší, u ní to bude možná největší. Všimněte si, doporučuji přečíst si ten příběh doma, Adam pojedl zakázané ovoce bez nějakých otázek.

Intimní znalost dobrého a zlého je nebezpečná. Člověk se pasoval do znalce Božích věcí a dopadlo to špatně, začne se bát i Hospodina, svého tvůrce. **Hřích vede ke strachu, podezřívavosti, svalování viny**. Každopádně, když se vrátíme k té otázce odkud zlo? Tak jí úplně do detailu neřeší, neřeší totiž hada. Bylo to zvíře zchytralé, vychytralé, had pak byl ztotožněn se Satanem.

Podle mě je také stojí strach z Ježíše za jeho **procesem v Jeruzalémě**. Tehdejší mocní a zodpovědní – kněží, saduceové, rada, Pilát - títo mají z Ježíše strach nebo ze sebe navzájem, strach. Ježíš se stal konkurencí, je nepohodlný, má vliv, více vlivu než jsou mocní schopní snést. Vstupem do Jeruzaléma Ježíš jakoby přicházel se právě utkat s jeruzalémskou kněžskou elitou. Toto nemohl vyhrát, četli jsme, že Ježíš byl vydán do rukou Pilátových ze zášti, ale ono se to přeložit také ze žárlivosti. Žárlili na něj, stával se populárnější, než byli oni. Stal se nebezpečným, nic mu nepomohlo, že měl pravdu, dokonce, že žil Pravdou, že žil život bezhříšný, že pomáhal, uzdravoval, kázal, zval k novému životu, uschopňoval lidi k dobrému. Kupodivu jej ale opouští i jeho věrní učedníci, také mají strach, to se projeví krásně u Petra, nebo jednají ze zistných důvodů, zrada za 30 stříbrných.

Pilát zase odsoudí Ježíše podléhaje tlaku zmanipulované ulice. Pilát si myje ruce a zřiká se zodpovědnosti.

Sestry a bratři, v pašijovém příběhu se setkáváme scelou plejádu toho, jak se zlo projevuje, jaké výhonky má, co to znamená obcovat se zlem – strach, nenávist, závist, zrada, úmluva, úplatek, výmluva, výsměch, manipulace.

Bože, jak to? Poučili jsme se od té doby? Žel to asi nebude ten případ. Člověk je stále stejný, proto k nám stále mluví onen mýtus o Adamovi a Evě.

A teď vás zvu k tomu podobenství. Zde se také nikterak nevyřeší, odkud je zlo, odkud přichází Satan, ten Zlý. **Smysluplnější otázka je, co my s tím?** Co s tím budeme dělat? Nejde se tvářit, že zlo a jeho setba neexistuje. Jak se s tím zlem vyrovnáme? Jak se **vyrovnáme s následky zlého**? To řeší naše podobenství. Služebníci nejsou k tomu stavu lhostejní. Ti **učedníci naopak chtějí něco udělat**. Proto otázka je nasnadě: „**Máme jít a ten plevel vytrhat?**“ Cítíme v tom horlivost učedníků. Vlastně je to sympatické. Chtějí být dobrými spolupracovníky svého Mistra, ale popravdě trochu zaspali. Myslí si, plevel je nutno se zbavit, zneškodnit, vyčistit zem od pejru. Nebo jinak: je třeba něco se zlým dělat, je třeba se zbavit zlého, škodících lidí, mocichtivých manipulátorů, rouhačů, sobeckých lidí, nezbožných a bezbožných, pyšných lidí,

lhostejných lidí, i násilníků, zkrátka hříšníků. Jistě při obraně země, při tom, když je člověk napaden, když je válka, tak to chce aktivní přístup. Ale my v tomto podobenství jsme v jiné situaci. Zlo se zde rozbujelo, kdy už nám vyrostlo, rostlinky jsou ve vzájemné provázanosti, kořeny jsou masivně propleteny.

Sestry a bratři, **navrhují, pojd'me si to pole představit jako duši člověka**, kde se za život nastrádá dobré i zlé. Zkoumejme poctivě, co se vše uchytilo v naší duši... Prvotní učedníci se zprvu rozprchli, Petr zapřel, Jidáše zradil. Mísí se to v nás. Jsme ospravedlňováni Boží milostí, ale zároveň jsme i hříšníci. To co se stalo, už nešlo odestát. Přátelé v Kristu, Ježíš říká: **Nechte to růst**. Nechte, ať to spolu roste až do žně. **Vždyť s tím plevelem byste vyrvali i to dobré, pšenici**. Vše by se poničilo. Myslím, že to není rezignace. Člověk se může napravit, respektive uchopit svou situaci jinak, vrátit se do Jeruzaléma, zaplakat a obrátit se k příteli Ježíši, pronést kázání jako to udělal Petr o letnicích, změnit smýšlení i cestu jak se to stalo Pavlovi na cestě do Damašku. Řekl bych nechat vyrůst to dobré semeno a neposlouchat tolik hadímu našeptávání.

To podobenství nás varuje **před pozdní velkou horlivostí**. Jít a rychle očišťovat, vyřizovat si účty, čistit církve od heretiků ... (Čechy od Němců, Izrael od Palestinců a Palestinu od Izraelců, Ukrajinu od Rusů nebo Rusko od Ukrajinců? – ač tady je vše velmi živé a říkejme to tedy opatrně, ale i na to je třeba se připravit...). Takové radikální vytrhávání či bělení může způsobit hodně bolesti a nespravedlnosti se pak ani nelze vyhnout.

Co je nesmírně a konečně důležité: žeň bude, vše vyjde najevo. **Čas je na straně dobré setby**. Kristus byl vzkříšen, mocní nakonec byli na Krista krátcí, smrt a hřích byl překonán, had rozdrčen. Syn člověka pošle žence, anděly a ti provedou onu sklizeň. Mějme důvěru v Hospodina. AMEN